

Mani 726 vārdi Ventspilij.

Tu uzkāp kalnā. Aizmiedz acis. Jo tu saproti, cik gan augstu paveras šis skats! Vienā pusē mežs, otrā pusē cilvēce rosās. Un viss tepat vienuviet. Tev elpa pakrūtē aizturēta, jo pilsēta šī ir burvības apmirdzēta.

Te kalna galā, vējš plosa tavus matus, tie plosās vēja dzīti, kā asins vadi tevī. Vējš ir mazliet stiprāks nekā cituviet, bet tas mums iemāca nepadoties, aiz vismazākās brāzmas.

Un tomēr šis skats..... kalna galā. No kurienes pilsēta iemirdzas, tā zaigo tāpat kā smiltis liedagā un bākunguns jūrā. Tas viss liek manai sirdij sarauties. Un no jauna ierausties, šīs pilsētas maigajā klēpī. Pieglaužos zemei un sajūtu tās maigumu, dzirdu kā tā čukst, un dāvā savu maigo mīlestību.

No zāles stiebra, kas līdz ar zemi aug, redzot pilsētu tādu mazliet citādākā leņķī, mazliet neierastā. Nogulies līdzās zāles stiebram, aplūko pilsētu šādu. Vai redzi zilās debesis, kā kaijas ķersta vēju, cik pilsēta dzīves pilna? Viss aizskrien, bet zāles stiebrs paliek. Tas tik ir kosmos. Kā divas pasaules vienuviet. Viena tik dzīvības pilna, otra tik brīnum laiska, kas paspēj redzēt it visu šai pilsētā. Pat kā pieneņ pūkas aizlido. Un koki lokās šai brāzmainajā vējā.

Priedes izlokās veidojot savus rakstus, kas tik raksturīgi šai piekrastei. Smarža, kas virmo gaisā. Tur ir no visa kā mazdrusciņ - meža pirmatnējums, jūra un mazdrusciņ kaut kas no bānīša dūmu smaržas.

Tu aizver acis. Šo vietu ir ik viegli sajust. Tikai ļaujies tai. Ļauj tai satvert tavu roku. Noaun kājas. Sajūti basām kājām, kā šī pilsēta runā. Sajūti kā tā virmo.

Pastaigā pa pilsētu savu. Un ja vēl uznāk maza lietus gāze, tad pavisam labi. Tik nebēdz. Neslēpies no šīs pilsētas maigajiem lietiņiem, izstaigā pilsētu šo, kad lietus līst. Bez lietussargiem, basām kājām. Tik neīņojies, pasmejies mazdrusciņ. Sajūti kā, lietus skar tavus matus, kā tas noskalo pilsētas bruģi. Šis lietus, kas šeit līst, mazlietiņ citādāk līst. Tam ir sava daba. Ieej parkā piekļaujies kokam un pavēro, kā lietus sarunājas ar pilsētu. Tas ir skaisti.

Pēc tam būs saule, kas visu nožaudēs. Bruģis nožūs. Un cilvēki atkal steigsies pa ielām. Pat neapzinoties ka tikko pilsētā pazibējusi burvība maza, ka lietus tik maigi noglāstījis pilsētu šo. Un ka lietus lāses piebārstījušas visu Ventu, ar neticami sīkām lāsītēm.

Bet upe par to neliekas ne zinīs un turpina mest savus līkločus, skrienot pretī jūrai. Tās satiekas mola galā un savijas, it kā nebeidzamā dejā. Bet turpat uz mola malas cilvēki ķersta vēju, bet šo vēju nevar noķert. Tas apvijas ap tevi un sapin tavus matus, un galu galā tas ir noķēris tevi. Bet nav jēgas izlocīties, vai rausties ārā no šī vēja skavām, jo tas ir tik maigs un valdzinošs, ka tam gribas pieglausties, un pēc tam atkal uz mola malas ar to uzspēlēt ķerenes.

Šis vējš noglāsta it visu šai pilsētā – cilvēku skatienus, māju stūrus. Veco māju ielokā, vijās cita gadsimta smarža. Tas ir tik skaisti, kā vecais savijas kopā ar jauno, tie savstarpēji mijas. Pats labākais ka pilsēta nezaudē pat savu smaržu. Reizēm pavīd savdabīgā melno ogļu smarža, un tas vienmēr atsauc vecākiem atmiņā bērnības laikus. Kā tie skraidījuši pa ielas bruģi, un ostmalā gaidījuši, kad varēsi iet uz ķinīti. Un kamēr gaidīja, pa to laiku lēkājuši gar Ventas krasta lielajiem akmeņiem, un meklējuši kramu – akmeņus ko sasitot kopā izlec dzirkstelīte. Tas ir tik apbrīnojami, cik gan viena smarža pilsētā, var atsaukt tik daudz atmiņu.

Šeit katram ir vieta ko viņš ir iemīlējis. Vai tas būtu kādas ielas stūris, vai skats no kādas piemīlīgas kafejnīcas, vai skats no kalna, no kurienes paveras neaptverami burvīgs skats uz pilsētu. Bet skaidrs ir viens mēs katrs esam iemīlējuši šo pilsētu, katrs savā veidā un kā katrs māc.

Šai pilsētai piemīt spīts, kas neļauj nokrist, kad vētras vēji pūš un vētras putni spītīgi blenž. Mazliet mežonīga, jo vēju appūsta. Mazliet skarba, jo jūras viļņu bangota. Bet tai pašā laikā tik maiga, kā saules staru apspīdēta.

Nu nevar. Nevar pretoties šīs pilsētas burvībai. Tā pārņem tevi un paliek ar tevi. Tikai atceries, kad mazlietiņ saskumis būsi, izej laukā lietus laikā. Jo nekur lietus nelīst tā kā šeit, sarunājoties ar pilsētu.

Ļauj šai pilsētai tevi apburt. Tā ir skaita visos sīkumos, tā staro allaž, kad uz to raugos. Un tā staro, kad uz to raugies tu. Šie vārdi kopā savijas, kā no zelta diedziņa izvijas, un tie visi manai Ventspilij!